

פרשת אחרי מות קדושים

מה ששנוי עליך אל תעשה לחברך

כתוב בתורה: "לא תיקום ולא תיטור"

התורה הקדושה מצווה אותנו לא לנקום דהיינו אדם ביקש מחברו מקדחה, החבר מצווה לתת לו, אף על פי שכשהוא ביקש ממנו שבונו לפני כן מסור חשמלי הוא לא רצה להשאיל לו, למרות שידע שיש לו. התורה מצווה את האדם להתעלות ולתת לחברו למרות שכשבקש ממנו הוא סירב להשאיל. יותר מזה התורה מצווה אותנו לא לנטור, דהיינו שאפילו לא לומר לחברך: 'תראה, אני לא כמוד'. שאף על פי שאני ביקשתי ולא נתת לי בכל זאת אני נותן לך. התורה מבקשת מאתנו להיות מושלמים בליבנו, להיות בעלי מידות טובות, נעלות, מידות נאצלות. זו לא חסידות או מידה טובה אלא אם אינו עושה כך עובר על לאו מהתורה אם לא מקיימו דהיינו אם הוא נוקם או אפילו נוט. המשך הפסוק הוא: "ואהבת לרעך כמוך" – התורה מצווה את האדם לאהוב את חברו כמו שאוהב את עצמו.

הגמרא במסכת שבת דף לא. מספרת שבא גוי להלל ואמר לו: "גיינני על רגל אחת". דהיינו מה הוא הכלל היסודי בתורה? אמר לו הלל: "ואהבת לרעך כמוך" – וכוונת הפסוק הוא מה ששנוי עליך אל תעשה לחברך.

המהרש"א חידושי אגדות שם ד"ה על רגל אחת וכו'. כותב: הטעם שהלל הסביר את הפסוק באופן שלילי, דהיינו לא כוונת הפסוק לאהוב את חברך כמוך אלא על דרך השלילה. מה שאינו רוצה שיעשו לך אל תעשה לחברך, זאת משום שהלל סובר שכיון שתחילת הפסוק הכתוב מדבר ב'לא תעשה' – 'לא תקום ולא תיטור', ממילא גם המשך הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' מדבר באופן שלילי. אבל לגבי לעשות טובה לחבר לא דיבר הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' כיון שחייך קודמים, וכן משמע בתרגום יונתן.

דהיינו המהרש"א מסביר שמצוות ואהבת לרעך כמוך היא על דרך השלילה **וכן כתב הרמב"ן** על הפרשה **וכן רש"י** במסכת סנהדרין (דף פד: ד"ה 'ואהבת לרעך כמוך') לא הוזהרו ישראל מלעשות לחבריהם אלא דבר שאינו חפץ לעשות לעצמו.

אבל מהרמב"ם בהלכות מתנות עניים פרק ח' ה"י משמע שהיא מצווה חיובית ולא על דרך השלילה וזה לשונו: "פידיון שביום קודם לפרנסת עניים ולכסותם, ואין מצוה רבה כמו פדיון שבויים, שהשבוי הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והערומים ועומד בסכנת נפשות. והמעלים עינו מפדיונו הרי זה עובר על [...] ואהבת לרעך כמוך". **וכן משמע ברמב"ם בספר המצוות וכן משמע מה'כלבו' ועוד ראשונים.**

רבי עקיבא אומר: "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה". אנשים חושבים שהעיקר הוא בן אדם למקום ולפעמים בגלל בין אדם למקום אנשים רומסים ופוגעים בבני אדם ועוד חושבים שלמצווה יחשב. אומר רבי עקיבא לא כך הם פני הדברים 'ואהבת לרעך כמוך' – אמר רבי עקיבא, 'זה כלל גדול בתורה'. כששוקלים מצווה הקשורה לבין אדם למקום צריך לשקול טוב או הספחים שנגרמים כתוצאה מאותה מצווה, אם אין בה פגיעה בבין אדם לחברו שאם כן גם המצווה של בין אדם למקום חסרה מאוד. ואם נשים לב הרבה מצוות בפרשתנו שהם בעצם בענייני בין אדם לחברו הם בפרשת קדושים ולומר לך שהרצאה קדושה קודם כל יזהר מאד בבין אדם לחברו.

מעשה ברב שרצה לייסד שיעור במקום שאם ימסרנו יגרום חלישות הדעת לרב הנמצא שם. אמר לו הרב יחזקאל לוינשטיין: "מקובלנו שאם יאמרו לנו שאפשר לבנות את בית המקדש אבל זה יפגע ביהודי עדיף שלא יבנה בית המקדש ולא יפגע יהודי זה".

עד כמה חמור לפגוע מסופר בזהור: [...] בכה רבי שמעון בר יוחאי. אמרו לו ממרום: אל תבכה מאור הקדוש, אשרי חלקך! אפילו ילדים קטנים מגלים בזכותך סודות סתומים שבתורה, בא נוספר לך מה אירע בישיבה של מעלה בשביל ילד פלאי שקול וורתו נכנס כחץ לפניו הישיבה, וכולם מקשיבים לו, ובאותה שעה שדרש הילד מזדעזע ראש הישיבה וכל היושבים לפניו... פתח אותו ילד ודרש בסודות התורה... נטלו ראש הישיבה ונשקו. אמר לו: חייך, שכוונת בדברך לאמת... כמה שמחה על שמחה נתוספה מהילד בין בני הישיבה. עשרים ושבעה טעמים בתורה אמר, ושבעים כתרים העטירו לאביו באותו יום. אשרי חלקו של אבא שזכה ללמד תורה לבנו! וסוד סתום היה בהסתלקותו של אותו ילד מן העולם. **זה היה משום שלפני כולם היה מבייש את רבו בשאלות ותשובות שלא היה רבו מסוגל לתרגם, וגרם לו חולשת הדעת,** ולכן רצו לדון אותו בדיון קשה... (על פי זהר פרשת שלח ק"א, א' ענין שם)

כתב בספר חסידים סימן תתקע"ז: [...] ואם שמע מהצדיק טעם שאין נראה לו בטוב הרי כתיב 'ואהבת לרעך כמוך' כשם שהיה

לך צער שהיו אומרים משמך דברים שאין בהם ממש כך אל תאמר משמם דברים שאין בהם ממש".

המצטער בצער חברו תפילתו נשמעת

כותב ספר חסידים בסימן תקנ"ג וז"ל: "יש מתפלל ונענה ויש מתפלל ואינו נענה, הטעם לפי שצער חברו ועלבונתו של חברו אינו מעלה על לבו של מתפלל זה יתכן שלא יהיה נענה לפי שהיה לו לחשוב אלו הייתי בצער של זה הייתי צריך להתפלל עליו וכתב (ויקרא י"ט י"ח) ואהבת לרעך כמוך, ומאחר שאינו מצטער בצער הצדיק לא יתכן שיהיה נענה לכך. כל התפלות והתחנונים תקנו לומר בלשון רבים 'רפאנו' 'ראה נא בעונינו' ואם לא [שחש וכואב את צער הזולת] מה בין זה לבהמה שאינה חוששת בצער חברתה ועליו נאמר (קהלת ג' י"ט) 'ומותר האדם מן הבהמה אין'." עכ"ל

כיצד האדמו"ר מזויעה דאג לילדה שלא הלכה על רגליה

סיפר תלמיד-חכם אחד: הדבר קרה מספר שנים לאחר חתונתנו. בתנו שתחי' כבר היתה כבת שנתיים ומחצה ועוד לא הלכה על רגליה, וכבר נולדה עוד בת שנולדה אחריה, שכבר הראתה סימני הליכה, ואילו הראשונה אף לא הניעה רגליה. הלכנו אל טובי הרופאים והם לא מצאו שום פתרון, ואחד מהם אף הרחיק לכת באומרו, כי אין לה שום תקווה וכמו שיצמחו שערות בכף ידו - היא תוכל להלך על רגליה... הדבר היה באמצע שנות מלחמת העולם השנייה, והיה אז בירושלים הצדיק המפורסם, האדמו"ר רבי שלמה מזויעה זצ"ל. רעייתי ע"ה. שהיתה אשה חכמה מאוד, החליטה כי תלך אליו להעטיר בעד הילדה. התקופה היתה קשה והכל היה אז בקיצוב גדול. קיבלו מזון לכל נפש תמורת תלושים שהשלטונות חילקו. כיוון שידעה שצריך להביא דורון לת"ח ידוע היה שבבית הרבי שורר דחוק גדול, הלכה וקנתה מעט קטניות, קמח ופירות יבשים והביאה הכל בפני הרבנית, וביקשה ממנה כי תאפשר לה להיכנס לפני הרבי לבקש בעד הילדה.

ואמנם, היא נכנסה אל הרבי, סיפרה בפניו את כל המעשה עם הילדה, אף אמרה את ייחוסה, כי היא נכדה לרב מברעזאן, המהרש"ם זצ"ל. כה עמדה ודברתה על מצב הילדה, והרבי השיב לה: וכי מה אני יכול לעשות? למשמע התשובה במלים אלה הבינה שזו גזירה קשה, ועל כן התייפחה עוד יותר בבכי ולא חדלה מלהפציר: הרבי יכול לעזור, לתפילותיו של הרבי יהיה מענה. הרבי התהרהר זמן מה והשיב: הלא יש סגולה בדוקה, הולכים לכותל המערבי ארבעים יום רצופים ונענים. ועל זה השיב לו: וכי כיצד יכולה אשה צעירה ללכת ארבעים יום רצופים לכותל? עונה לה שוב הרבי: ומה אני יכול לעשות? אזרה היא עוז והשיבה: שהרבי ילך בשבילי!... אז הוא חשב עוד רגע ואמר: טוב, אלך, והוא פטרה לשלום בברכה שה' יעזור.

משחזרה הביתה, סיפרה לי מיד את כל הסיפור. והנה, ביום הארבעים ממש, כשהילדה ירבה על כסא ולצדה זחלה אחותה הצעירה ממנה, היא התחילה לפתע ללכת ככל הילדים הבריאים, וב"ה גדלה ונישאה והקימה משפחה ענפה בישראל!

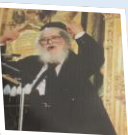
כזו היתה מסירות האדמו"ר הקדוש מזויעה זצ"ל, למען הצלת נפש אחת.

מסופר (בס' כנסת ישראל) פעם נכנס אל ה"חזון-איש" יהודי מלא טרונות, שדיבר אליו בחוסר נימוס והטיח בפניו מלים בוטות. השיב לו החזון איש בנימה שקטה ורגועה ובעדינות רבה, אך את טענותיו דחה לחלוטין. לאחד ממקורביו שנכח במקום, חרה היטב על שהלה מרהיב לפגוע כל כך בכבוד הרב. אולם הופתע אפוא, בשמעו עם יציאת האיש מן החדר איך החזון איש דואג ומצטער וטוען לעצמו: חוששני שלא דברתי אליו די הצורך בצורה עדינה, וביתר זהירות... (שם)

פעם כשהלך החזון איש בחג שמחת תורה ברחוב, נתקל בגר צדק, אדם גלמוד, שהתאונן לפניו בדמעות כי הבריות אינם מכבדים אותו, והרי כתיב "ואהבתם את הגר". ניחמו החזון איש: ברצוני לכבדו עתה בניגון. התחיל להגיד בקול רם, ואלו החזון איש היה מרקד כנגדו ברחוב לפי קצב ניגונו ושייטתו לו בפועל ידיו, עד שנתקררה דעתו של אותו גר והכירו בפניו שנתפייס. (שם ד', כ"ה)

פעם הגיע החזון איש לתלמוד תורה בתל-אביב כדי לבחון את הילדים. כשהגיע לפרוודור הבניין נתקל בהרבה אנשים שבאו לראותו. הציע לו אדם דרך עקיפה, סרב החזון איש לילך בה. אמר לו הלה: כאן הדרך יותר קצרה. השיבו החזון איש: אבל כאן הדרך יותר ישרה! (שם ד', כ"ה). כוונתו היתה שקופה, היות ונתאספו אנשים ובאו במיוחד לראותו, אסור לו לאכזבם ולהתחמק מהם, כי בזה הרי יפגע בכבודם ויצערם. (שם כ"ה)

מובא בתנא דבי אליהו: "כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מה אני מבקש שתהיו אוהבים זה את זה ויראים זה מזה ומכבדים זה את זה".

סיפורים מחזקים-רשב"י זיע"א

התפילה מעומק ליבה ברשב"י וקיבלה קבלה שהרב חירארי אמר ונפקדה
הסיפור התחיל בעצם לפני שבע עשרה שנה, כשהתחתנתו וכמו כולך ציפיתי לילדים. חלמתי על בית מבוהל, על מורה של כביסה וכלים בכור, ירדה לאן שעשועים עם שיירת ילדים אחרי ופרוסות לחם עם שקולד, אבל הבית נשן שקט. מסודר תמיד. נקי ומופתי. עברה שנה ועוד שנה, והמשכנו לחכות. כל השנים ניסינו סטולות, ברכות, טיפולים וכל מה שהיה אפשר, ללא הצלחה. לאחר כשמונה שנים, חבר של בעלי הציע לו לבוא איתו לרבי שמעון חירארי זצ"ל, לקבל ברכה לילדים. החבר ובעלי קבעו יחד ונסעו לרבי, שהיה מקבל בלב אביב. בעלי נכנס לראי, ונעיתי: "מכובד, כיסוי ראש מלא". ואז שאל הרב: "כשאת ישנה בלילה, גם את עם כיסוי ראש? עניתי שלא... מה דעתך לחבוש כיסוי ראש גם כשאת הולכת לישון?" מיד עניתי לרב שזה קשה לי... השער שלי... מה, כל היום להיות עם כיסוי ללא הפסקה? זה נשמע לי קשה מדי. "אני לא רוצה ממך תשובה כעשיוני", אמר הרב. "תחשבי על זה ותחזרי אליי בעוד שבוע". "בסדר", עניתי. עבר שבוע, ושוב התקשרנו לרב. "הרב, חשבתי על זה. אני מוכנה להקפיד להיות עם מטפחת כל היום. בערב כשאני הולכת לישון אשים את המטפחת ליד עיני השדח, ומייד בבוקר כשאני מתעוררת אחבוש אותה שוב". "לא", אמר לי הרב, "אני רוצה שושימי מטפחת גם כשאת ישנה". שוב עניתי לרב שאני לא יכולה וקשה לי, ושוב אמר לי הרב: "תחשבי על זה עוד ותחזרי אליי". הימים היו ימי חודש אייר, סמוך ללילג בעומר. ביום ל"ג בעומר הציע לי בעלי להצטרף אליו לנסיעה לרשב"י. הוא נלווה בכל שנה, ומעולם לא נסעתי איתו. שום דבר לא הכין אותי למה שלחש ש... העומס, המון אנשים, שירים וריקודים ושמחה אדירה. התקדמנו לכיוון הציון, ואז בעלי אמר: "זהו, עכשיו הזמן! בואי ניקח לנו שעה ותתפלל מכל הלב". בתוכי הרגשתי שאין לי כח להתפלל, לבקש, שוב בכתוב. הייתי בלי מצב ורובי חשק לכלום. נפרדתי מבעלי והתקדמתי לעזרת הנשים. מובן שלא היה אפשר להיכנס, ואז נעמדתי לי בפניה, בלי לעשות כלום. פשוט עמדתי והסתכלתי על כולם. יש לי שעה להעביר... לאחר כמה דקות פנתה אליי אישה והגישה לי סידור: "צדיקה, רוצה להתפלל מנחה?" עניתי בנימוס שלא, תודה. "אולי בכל זאת?" היא שאלה שוב. "בסדר". לקחתי את הסידור ועמדתי להתפלל מנחה. מרגע זה חוויתי משחה של קרה לי מעולם. הזמן נעצר, הכול סביבי דםס... לא שמעתי כלום. רק אני, הסידור, הדמעות ובורא עולם. התפללתי תפילת עמידה קרוב לשעה. נחלי דמעות ירדו ממני בלי סוף, כמויות: הצטברות של שנים שלא ביקתי ככה. "בורא עולם, אנא ממך, גם אני רוצה לזכות להיות מאמא! גם אני רוצה לא מלשלי! מאתחנת למיך, מאל העולם..." ביקתי ובכיתי בלי סוף, מרטיבה בדמעותי את הסידור ואת עצמי, מאל שמה לב למה שקורה סביבי בכלל... בתוך כל הבכי והכאב צעקתי: "בורא עולם, אני מקבלת על עצמי בלב שלם מה שהרב חירארי ביקש ממני! אשים כיסוי ראש גם כשאני הולכת לישון! אני אבוא לפה בעוד שנה עם ילד משלי! הילד הזה יהיה בן חודשיים!!! ואני אקרא לו שמעון על שם רבי שמעון בר יוחאי! אני מבטיחה לבוא לפה בעוד שנה להודות ולפרסם את הנס שלי!" פה סיימתי. הייתה לי הרגשה שמישהו למעלה סימן לי וי ירוק על הגב. פגשתי את בעלי, שלא הבין מה קרה לי. העיניים נפוחות ואדומות, ואני בעולם אחר בכלל... עדיין לא סיפרתי לו כלום. כשנכנסנו לרכב ביקשתי ממנו דף ועט וכתבתי: היום, י"ח באייר, ל"ג בעומר, קיבלת לי על עצמי: 1. לשים כיסוי ראש גם כשאני ישנה בלילה. 2. לבוא להודות בעוד שנה עם הילד שלי, והוא יהיה בן חודשיים. 3. לקרוא לו שמעון. קיפולתי את הפתק ואמרתי לבעלי: "בעוד שנה אראה לך מה כתבת!". עברו שבועיים. ניגשנו לעשות טיפול נוסף, והטיפול לא הצליח. איחרנו את המועד. עברו שבועיים נוספים. הייתי להתחיל טיפול נוסף, ופתאום התחלתי להרגיש חולשה, בחילות... יסתר פסיכולוגי, חשבתי לעצמי. למחרת עשיתי בדיקה וגיליתי שאני בהיריון, ככה טבעי... מיותר לציין שכשהודענו על כך לפרופסור הגדול המטפל בנו, הוא לא האמין. התקשרנו לרב חירארי וסיפרנו לו: "הרב, אני בהיריון!" "אני לא יודעת כלום... הכול זה בורא עולם", ענה לנו הרב בענווה, בפשטות. כאילו לא קשר עליה בכלל. עברו תשעה חודשים. ילדתי עשרה ימים אחרי התאריך המשווער, ב-י"ח אדר ב', יום הנישואין ה-9 שלנו, וערב ההילולא של רבי שמעון חירארי! בלילג בעומר שנה אחרי כן הגענו למירון עם שמעון, בדיוק כמו שהבטחתי. הוא היה בן חודשיים בלבד. באנו להודות. עמדתי עם באותו מקום, עם עגלה ותינוק. חולמתי ולא מאמינה. נהרתי של דמעות והתרגשתי שלא הצלחתי לעצור. דמעות שירדו היום ממקום אחר, מקום של אושר. תחושה של אבא מחבק ואוהב, בדיוק כמו שסיכמתי עם בורא עולם. הסתכלתי לשמיים ואמרתי: "תודה, אבא. תודה, בורא עולם". אנשים שעברו שם לא הבינו... אישה, עגלה, תינוק ובכי... כשניסינו להתחור היה עומס מטורף של אנשים, אוטובוסים מופוצצים, כולם נדחפים ומנסים לתפוס מקום. לא הצלחנו להיחזק, ועוד עם העגלה בכלל... אנשים אמרו לי: "מי מביא לפה תינוק כזה קטן? סכנת נפשות..." "זה תינוק של רבי שמעון", עניתי, "ואם הייתם יודעים את הסיפור שמאחורי הילד הזה הייתם מבינים..." ארכו לנו כמעט חמש שעות להצליח לעלות לאוטובוס, אבל שמחנו כל כך, שהיו ייתן לכם הפרעה לו. המסר שלי בסיפור: תנו לבורא עולם מה שלא חיביבים, והוא ייתן לכם עולם ומלואו. היום, זה טבעי עבורי לישון עם כיסוי ראש. מה שהרב ראה והבין – אני לא ידעתי. מאז ששמתי כיסוי ראש בלילה, יש לי תחושה של מחויבות לקבלה, והתחושות בצניעות. קבלה אחת קטנה שינתה לי את כל החיים. שחסיפור יקרה יעילי נשמת רבי שמעון חירארי זצ"ל. ואם חיזקתי אתכם אפילו מעט, תבקשו עלינו לזר בר קיימא: סיון בת הדסה ומושה בן שושנה.

חלה במחלה האורורה באו כל בני המשפחה האברכים התפללו במרון ונושע
 מסופר על הרב ש. שגילו הרופאים שה'מחלה' מקנת בקרבו, והוחלט לנתח אותו
 בבניסיון להציל את חייו, כל בני המשפחה נסעו למירון (רק אברכים) ולמדו כל
 הדרך, ובהגיעם לציון הקודש אמרו יחדיו כל ספר תהלים בדמעות, ופעלו מיד
 לפעולת טוב, כאשר לאחר מכן באו לערוך 'צילום' לפני הניתוח מצאוהו נקי
 לחלוטין.

סיפר לי אחד מידידי הקרוב בלבו לאת"ק מירון, ומרבה לפקוד את המקום, שאחד
 מעשרות המופתים אשר עיניו ראו ולא זר, בנכדו הקטן שהוריו הביאוהו מארה"ב
 לפני ה' שנים לקיים מנהג ה'חאלקה', קטן זה היסב להוריו הרבה עגמ"נ ו'דאגה',
 מכיוון שלא התפתח כראוי, לא דיבר ולא הלך,

ווגם לא שלט על עשיית צרכיו, וראה זה פלא, על המטוס בדרכו חזרה ממירון לארה"ב אירעו שני ניסים כאחד... הקטן פתח את פיו וביקש מאמו שתכניסנו לבית הכסא דשם. ויהי לפלא.

סיפר רב חשוב מדרי ארה"ב מעשה שהיה עד לבשנת ה'תשנ"ג, הלה היה לומד עם חברותא בכל יום כמה שעות באשמורת הבוקר. ויהי היום וערבי פסחים היה, התקשרה אליו זוגתו של החברותא, וביקשתו שיבוא במהירות לביתם – ולא אמרה לו במה דברים אמורים, בהגיעו ראה שהחברותא שוכב במיטתו חלוש וחסר אונים, ופתח לספר לו, שזה עתה חזר מ'הרפוא' שגילה אצלו את המחלה ל"ע באופן נורא ביותר, ואף הוסיף הרופא לומר שאין ביד הרופאים לעשות מאומה, אפילו לא בגדר השתדלות, וכל פעולה אך לריק תהיה בזה הוא מודיעו שלא נותרו לו יותר משני חדשים לחיות עלי אדמות. החל בעל המעשה לדבר על לבו של החולה דיבורי אמונה וטללי נוחם, לאחמ"כ הוסיף בכל שנה הנני נוסע לעלות וליראות בל"ג בעומר למירון, בשנה זו הנך מצטרף עמי, ותראה פלאות. החולה הביט בו ממיטתו ואמר לו, וכי הבלים תדבר, כי מי יודע אם עוד אהיה לחיות בהים עלמא ביום ל"ג בעומר, הרי לפי דברי הרופאים... אחר הפסח קנה הלה טיקעט (כרטיס טיסה) לנסיעה לארץ ישראל לקראת ל"ג בעומר, ומבית סוכן הנסיעות התקשר אל החברותא ואמר לו, הנני קונה טיקעט גם עבורך, שהרי ממילא אין לך מה להפסיד (לפי טענת הרופאים). ואכן יצאו הידדים לחוג את יום ל"ג בעומר במירון. באותה שנה חל ל"ג בעומר במצאי מנוחה, בליל שבת קודש פנה אל החולה ואמר לו, עתה אין כל כך דוחק במערה, הבה ניכנס יחדיו ונעתיב בתחינה רבה בציון הקדוש. כנס החולה והתיישב סמוך ונראה לציון הקדוש, ושפך את נפשו בבכי ותחנונים באמירת כל ספר תהלים מרישא עד גמריא; משסיים פנה ואמר, מרגיש אנכי שאבן גדולה נגולה מעל לבי, והנני משאירה כאן בהיכלא דרשב"י. לאחר ל"ג בעומר משחזרו לארצה"ב הציעו הרופאים לנסות 'ניתוח' כלשהו – כי ממילא אין מה להפסיד ואם שפך זה גופו של החולה נדחמו לראות שאכן, איש אשר ראו – נכונה ראו, ואין שום צורך להימחלה! אלא ענין אחר לגמרי, שאינו מסוכן כלל וכלל. 'רחמיים' הללו לא האמינו למראה עיניהם, על כן נטלו מעט ממה שמצאו, ושלחו אותה לכמה בתי חולים גדולים ברחבי תבל – בכדי שיבדקו האם המחלה עודנה ח"ו, או לא. בערב חג השבועות התקשר החולה אל החברותא והתחיל לבכות בבכי רב בעודו מדבר עמו, החברותא החל מרטט בידיו ורגליו, בחששו... אך חברו נענה לעומתו, בוכה אנכי כי זה עתה נתחייבתי ב'מזמור לתודה', דקעת חזרו ה'תשובות' שאין האיש יושב בכיסא גלגלים כל זמן מחלה. ואכן הר"ר היהודי ימים והגיע כל שנה להילולה [באר הפרשה]

הולך בלי כיסא גלגלים

בשנת תשכ"ג אירע אסון פתאומי לאיש פשוט, איש בריא היה, עובד תחתנת דלק במרכז הארץ, יום אחד התעלף באמצע העבודה, ונשאר משותק ברוב גופו. הרופאים המטפלים בו בבית החולים עשו מאמצים לרפא אותו, ברם לאחר שנתיים עדיין לא חל שום שוני במצבו. הוא החליט שישועתו אינה ביד אדם, וגמר בדעתו לנסוע למירון ולהתפלל אצל רבי שמעון, שאולי תבוא רפואתו בזכות רשב"י. הוא הגיע עם חבריו ברכב בימי אלול תשכ"ה. היתה שם קבוצה של בחורים מירושלים שראו אותו ודברו אתו. אחד מהם – רבי אהרן בלל – ספר לנו את המעשה. כל יום האיש יושב בכיסא גלגלים ליד הציון של רשב"י ובנו רבי אלעזר, ושפך את תפלתו בשברון לב ובדמעות שליש. לאחר כמה ימים הוא ניסה לקום מהכיסא, ולפלא פלאים לעיני הקהל, התחיל לפסוע פסיעות

אישונות בלי סינן!

קיבלו לעשות סעודה והילולה לרשב"י וקם על הרגליים

לפני כיוכל שנים, אברהם חדד, תושב קסטל, התחיל לעבוד כקבלן. במשך שנים בנה דירות והקים בניינים. יום אחד כשעסק בעבודות החירגולו, נגזר עליו מן השמים שיפול מגובה ארבע קומות. בטפול נמרץ ובדבית החוליות נצלו חיוי, אך הוא נשאר משותק בכל גופו. לאחר שנתיים שלא חל שום שינוי במצבו, חשבה אשתו על רעיון חדש. היא נדרה נדר להשם: אם הקב"ה ירפא את בעלה, היא תעשה סעודת הבראה בל"ג בעומר לכבוד רבי שמעון בר יוחאי. מיד בצאת דבריה, השתנה מצבו עד אשר התאושש אברהם לגמרי. כך שמחו משפחת חדד שנה אחרי שנה בעריכת סעודה גדולה לכבוד התנא האלוקי. כאשר אברהם הגיע לשנות הגבורה, קפצה עליו זקנה ומצב בריאותו הדרדר. בערב ל"ג בעמר אמרה אשתו שהסעודה תתקיים כרגיל אפילו שאברהם אינו יכול להשתתף. כמה שעות לאחר הסעודה אברהם נפטר לבית עולמו, בשיבה טובה. ארבעים שנה חי אברהם בסג, בזכות רבי שמעון, ולא במקרה נגזר עליו להפטר בל"ג בעומר!

זיווג בזמן הנכון רבי יונה לבל, הידוע בדור הקודם כמי שניהל חלוקת שתייה חינם במירון, התגורר בירושלים. בבחרותו הוא מאד בקש לקים את דבריו חז"ל – שהם גם מנהג ישן של עיר הקדש – להתחתן עד גיל עשרים. ברם, השידוך המתאים עדין לא נמצא ונותר חודש אחד עד ליום הולדתו העשרים. כיצד אפשר גם לסכם התנאים וגם לעמוד תחת החופה בזמן כה קצר? אולם רבי יונה לא התייאש! כשנותרו שלשה שבועות בלבד, נסע רבי יונה למירון לשפך את תפלתו לפני בורא העולם במקום הקדוש הזה. כל אותו הלילה הוא התפלל ליד ציון הרשב"י, קרא את כל ספר התלים, התחנן בכל לבו ובקש את בקשתו האישית. למחרת הוא חזר לירושלים... ובחסדי השם זכה לבנות בית נאמן בישראל לפני יום הולדתו העשרים!

שמן משחת רפואה פעם לפני כשמונים שנה, בא איש אחד עם בתו לקבל ברכתו של האדמו"ר מטשורטקוב, רבי ישראל פרידמן, הידוע כבעל מופת. בתו שהגיעה לפרקה סבלה מעוות בפניה. הם נכנסו ובכו לפניו. גם האדמו"ר בכה ואמר לאבי הנערה: "מה ביכולתי לעשות?" בסוף הם יצאו מבית האדמו"ר והתחילו ללכת לדרכם. לפתע פתח רבי ישראל את דלת ביתו וקרא להם לחזור אליו. "נזכרתי עתה" הסביר האדמו"ר "שיש לי שמן זית ששלחו לי מההדלקה במירון שהשתמשו בל"ג בעמר. קח את השמן המסוגל הזה ותמשח אותו לבתך, והקב"ה יעזור". כך עשה ולאט לאט נתרפאה! **הסיפורים מתוך הספר "ואמרתם כה לחי" באר הפרשה**

נפל מגובה שש קומות ומצבו היה קריטי קם לתחייה כאחד האדם מסופר על נס גדול אשר קרה ביום ההילולא. כאשר עלו כל העדה הקדושה, אנשים נשים וטף, על גג המדרש של התנא רשב"י להתענג ולהביט בהילולא, נפל ילד כבן חמש שנים מגג העליה, והגג היה גבוה כמו שלושים אמה, והילד נפלו לארץ היה כמו מת ממש, ובהיוודע הדבר לקהל ויספקו כף, באמרם מת הילד, ואביו הולך ובוכה על בנו, ויצו רופא אחד אשר היה שם כי יקינו דם לילד, ויחי הילד והתחיל צועק "הוי אביו, ובהישמע בכי הילד וישובו כל העם לשמחתם..." והקדוש ברוך הוא שלח רפואה שלמה לזה הילד, עד כי למחר נעשה בריא אולם ממש, והיה שמח בתוך קהל ועדה עם אביו, אז ידעו כולם, כי רק בזכות התנא אלוקי נתרפא הילד לבל תושבת שמחתו.

פקידת עקרות לאחר ארבעה עשר שנים בזכות התרומה לע"י הרשב"י רבי יהודה ליב מפולטשצאן בעל "שו"ת מהר"ל", מזכיר בתיאור ההילולא ממשמע אזניו וממראה עיניו: "והנה בהשמחה ראיתי בעיני, שהיו שני אנשים שהיו להם משקה, והיו מבקשים מכל אחד להתכבד במשקה שלהם". לשאלתו על מה ולמה, סיפרו בעצמם כי **שניהם זקוקים לפקודה ממרום** אולם בעז"ה נושעו. לאחד מהם נולד ילד ראשון **ארבעה עשר שנים** לאחר נשואיו, ואילו לחברו נולד הבן הראשון **עשר שנים** לאחר נשואיו. כיצד נפקדו? בשמחת ההילולא הכריז האחד בקול: "אני מנדר שמונה עשר ראטיל משקה על שמחת רשב"י ל"ג בעומר, יהי רצון מלפני אביו שבשמים, שיעזור לי ה' בזה השנה ויפקדני בבן זכר". כל העם ענו בקול ואף חברו הצטרף אליו בברכתו "אמן". בשנה ההיא נתעברו רעיותיהם וילדו להם בנים, ובשנה זו הגיע זמן התגלחת לשני הילדים והם שילמו נדרם ועלו למירון להודות לה' על שפקד אותם בזכותו של אותו צדיק, ולערוך שם את התספורת הראשונה לילדיהם.

הקפות סביב הקבר לישועת קהילה בגולה שסבלו מרוחות ממושל עריץ לרבי חיים שאול דוויק הכהן, מגדולי המקובלים בירושלים, הגיעה אגרת מקהילה אחת בחו"ל ובה סופר כי מושל עירם מציק מאד ליהודים והם ביקשו הימנו להתפלל למענם. רבי חיים שאול נענה לבקשתם, ולשבת של "סליחות", נסע למירון בלוויית עשרים מתלמידיו, ובכל יום היו עורכים "הקפות" סביב הציון הקדוש של רבי אלעזר, כמנהג המקובלים, עם ארבעה מינים ישינים, שקיימו בהם את המצווה בשנה שעברה". בשומו לביתו בעיר הקדוש עם בני החבורה מצא רבי חיים שאול על שולחנו מברק מאותה קהילה בה הם מבשרים לו כי המושל העריץ מת לפתע, וליהודים היתה אורה ושמחה.

קיבל ברשב"י ללמוד זוהר בנגלה בהבנה ואת הנסתר לגרוס ויצא מחובותיו סיפר בעל המעשה, אשר היה שקוע עד צווארו בחובות גדולים ל"ע. בהיותו באת"ק מירון בדרך העולה לציון הק' חשב לעצמו כי מן הראוי שיקבל על עצמו ללמוד זוה"ק, ואכן, אחר ששפך ליבו ב'מערה' ב'יתחוננים ידבר רש' קיבל על עצמו ללמוד סכום גדול (720 של דפי הזוה"ק לפי הוצאת הדפוס של מתוך מדבש) במהלך השנה הקרובה, ועמד בדבירו (כשהוא משתדל להבין את הנגלות שבזוה"ק, ואילו את החלק הנסתר רק אמר בפיו), וראה זה פלא, מיד לאחר שלמד חצי ממה שקיבל על עצמו 'נכנס' לו 'מן הצד' סכום נכבד ביותר שהיה בזה כדי פירעון ההלוואות שלקח מגמח"ם, וככל שהתקדם בלימודו כך באה לו ההרווחה עד שנסתם ה'חור' שהיה בחשבון הבנק עד כל ההלוואות שנהל מזה, ואף שאר לו 'עודף'... ללמדנו על החשפנות הפלאות שזוכה מי ש'מחובר' לרשב"י בכל קבלה טובה שהיא, אם בלימוד הזוה"ק או בשאר לימודים, ואם בהנהגה טובה בסור מרע או בעשה טוב.

זה תוכן מכתב אשר נתקבל מבעל המעשה – נכתב בדם ובדמעה. הלה מעיד על עצמו - ברצוני לספר על עצמי –אף שקשה עלי עד מאד. אני אברך לומד ככולל חצי יום (וחצי יום עוסק בצרכי פרנסה) הנני נקרא 'חסידישע יונגעראמן' (אברך רציני וחסיד). והנה במסגרת עבודתי הוצרכתי וכו', עד שהגעתי לניסיונות קשים ומרים בענייני 'קדושתן של ישראל', עין רואה וכו', ולא עמדתי בגבורה... ואכמ"ל, וכבר עמדתי בפתחה של 'שאל תחית'. ביום ל"ג בעומר תשע"ט נסעתי למירון כשהנני חלול וריק מכל זיק יראת שמים, אבל רבי שמעון נכלי על כן נסעתי למירון, ועמדתי שם עם לב אבן. באמצע דברות הקודש שמעתי דיבורי קודש האומרים שעל כל איש לקבל ע"פ קבלה אחת אפי' קטנה אבל חזקה 'אויב מנעמט אויף זיך א פעקל (יראת שמים) – קען מען איבער לאזן אלע פעקלעך (צרות) ביי ר' שמעון'. הדברים הללו אצלי ובבכי החלטתי באותו רגע שדי... די... סוף פסוק, מעתה אין לי כל קשר עם אותם... עד ר"ה ויהי מה, הנתנתקות זו לא עלתה לי בנקל, אבל בעזר ותעצומות עמדתי בזה, ולא זו בלבד אלא שגם אחרי ראש השנה המשכתי בזה. מסיים האברך, היום אנו עומדים שנתיים ימים לאחר מכן, ומאז לא היה לי עממה שום שיג ושיח ב"ה, היו לי הרבה ניסיונות אבל הקב"ה נתן לי כוח לעמוד בזה ובדומה לו. עתה בדקתי עם עצמי את מהלך השנתיים האחרונות, וראיתי, כי ב"ה מעולם היה לי פרנסה בריווח, אבל משום מה תמיד הייתי מגלגל הלוואות ברעג וכד', כעת עברתי על רשימותיי, ומצאתי שההלוואה האחרונה הייתה בערב ל"ג בעומר תשע"ט, למן אותו יום לא נצרכתי ולא לויתי אפילו פרוטה אחת.

הגרי"ז מבריסק דיבר בשבח ציון הרשב"י וגדולי הדור נסעו בשבילו. הובא בספר 'לולי תורתך' וז"ל: (בשינוי) כששכב מרן הגרי"ז מבריסק צ"ל על ערש דווי בשלחי קיץ תשי"ט דיבר בשבח מעלת התפילה במקום ציון

רשב"י במירון, שכן שמע מאביו מרן הגר"ח זי"ע שאמר אין מירון ביי רבי שמעון איז א גרוסער מקום תפילה (במירון אצל רבי שמעון הוא מקום גדול לשמחון שם). עוד מביא שם, באחד השבועות של חודש הרחמים והסליחות בשנה הני"ל, לאחר שכל השבוע כולו היה הרב שך צ"ל עומד רתוק לפני מיטתו של מרן הגרי"ז צ"ל, ושמע בקשה זו בעצמו מפיו, זירז עצמו במהרה לעשות רצון צדיק, וכבר מיד בליל שישי מועד בואו לביתו שביני ברק, עלה לשיבה דשם לאחר סדר מוסר ומעריב, נישג לגאון רבי יוסף ל"ס צ"ל וסיפר לו שמרן הגרי"ז גילה את דעתו ורצונו שיעלו מירונה להתפלל ולהעתיר והעתיר בעדו שם לפני בעל הרחמים שישלח דברו וירפאהו, הלך רבי יוסף והודיע הדברים לפני רבי דוד פרנקל צ"ל, מיד חברו להם יחדיו ארבעה עשרה גדולי תורה (אחר מהם הגה"ק בעל הקהילות יעקב שהביע את רצונו העז להשתתף בנסיעה זו) ונסעו יחדיו לאת"ק מירון, וה' הצליח דרכם שגמרו ביחד את ספר התהלים, והפצירו בבקשה רבה ותפילה וזעקה שיחוש הקב"ה על שארית הפליטה להשאיר בתוכם 'חי וקיים' את הגרי"ז. ויהי ביום ראשון בשבת, כשחזר הרב שך לירושלים ועמד בצל קורתו ליד מיטתו, מיד כשראוהו אורו עיניו ושאלו: 'נו, הייתם אצל רבי שמעון...? ונענה ביכ"ו, כשהוא מתאר בפניו סדר הנסיעה והמשתתפים בה... וממש קרנו אור פני הגרי"ז ומאד הודה על כך (הוסיף הרב שך לומר, נס היה עמדי שנסענו, כי אם לא, מה הייתי עונה לגאון). [באר הפרשה ל"ג בעומר]

הטילים שאמורים לנפול לכיוון מרון מיד עפים למקום אחר גרסאות רבות עברו באחרונה מפה לאוזן בהקשר לסיפור המסעיר על ציון הרשב"י במירון, לאחר הניסים הגלויים שרואים שם במשך כל תקופת המלחמה הארוכה, כשבמשך שנה אף טיל לא פגע באזור הציון הרשב"י במירון. כעת, לראשונה חושף האדמו"ר מסקולען ירושלים את הפרטים המלאים, לאחר שבירר מקרוב את כל הפרטים במלואם ממקור ראשון.

נודע כי החשיפה הפומבית של הסיפור ממקור ראשון הייתה באסיפת נגידים למען מוסדות 'חסד לאברהם' במירון שנערכה בניו יורק בשבוע שעבר בהשתתפות של האדמו"ר מסקולען ירושלים שהגיע לביקור בזק לארה"ב לטובת המוסדות. וכה היו דבריו של הרבי במהלך האסיפה: "על העובדה שאין זה קודש קדושים של כלל ישראל לא צריך אפילו לדבר, זה פשוט", אמר הרבי, "אבל מה שבורא עולם מראה לנו כעת לעין כל, את השמירה העליונה והניסים הנפלאים שמתחוללים בהר מירון, זה ממש גילוי שכינה והארת פנים בדור של הסתר פנים."

"כל אחד יודע שאנחנו בארץ הקודש עוברים כבר יותר משנה מלחמה קשה, עשרות אלפי טילים, קרסות וכטבמים" שחיבאללה שולח מידי יום ביומו לעבר צפון ארץ ישראל, ואילו בסביבות קבר הרשב"י במירון עוד לא נפל מאומה, בעוד שבסביבה כידוע קיימים אתרים רגישים, שמהווים כתובת מבוקשת לשונאי ישראל, והלא הדבר מדבר בעד עצמו."

"צדיקי הדור היו אומרים שהקב"ה קבע את מקומו של רשב"י דווקא בצפון ארץ ישראל כדי להיות מגן ומחסה ושמירה על כל ארץ ישראל מיד מבקש נפשנו, וכעת את רואים בחוש כי על קברו של רשב"י קיימת שמירה עליונה." אבל הסיפור הנורא, אותו שמעתי בשבוע שעבר בשמחת התנאים לבתו של המשפיע הגה"צ רבי יהודה דייטש מירושלים, כשהגיעו שם להשתתף יחד המשפיעים הגה"צ רבי אלימלך בידרמן והגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג והגה"צ רבי יצחק משה ארלנגר, ושם התברר המעשה ממקור ראשון, מעד שמיעה שיצאת את הפרטים בפני המשפיעים:

"בחדש תשרי הגיעה בסערת רוחות תצפנית לעבר ציון הרשב"י במירון, היא גדלה בסביבה שהיתה מנוכרת לגמרי לכל זיק של יהדות, אפילו יום כיפור לא שמרו בסביבתה ה' ירחם, היא הגיעה למירון מהצבא שם היא משמשת כ'תצפיתנית', והתחילה לברר על המקום, ועל ההיסטוריה של רבי שמעון בר יוחאי, ומשמעות המקום. כשהיא רוקעת ונסערת, היא סיפרה כי במסגרת תפקידה בצבא כ'תצפיתנית', היא עוקבת באמצעות מסכים אחרי כל טיל ומטרה אווירית עוינת שחודרת לשטח ישראל."

"היא הבחינה בעובדה מדהימה, כי מעל המקום הזה, נצפית תופעה על טבעית, כאשר עשרות ומאות פצצות מכוונות דווקא לנקודה זו, ומלמעלה, כאילו יד מכוונת עומדת והודפת את הפצצות לכיוון אחר, ולפעמים עד הים, בלי שום הסבר טבעי או היגיוני. בתחילה היא חשבה שמדובר בדמיון או בתופעה חד פעמית או מקרית, אולם ככל שעברו הימים היא עוקבת ורואה שמדובר בתופעה פלאית שאין לה כל הסבר שכלי או מדעי. היא סיפרה: 'אנחנו רואים על המסך את הטיל מתקרב למקום, וממש בנקודה זו מעל האתר הזה', כשהיא מצביעה על ציון הרשב"י, 'כאילו יד מכוונת פשוט משנה את הכיוון של הטיל. זוהי תופעה שלא תאומן, אבל זו מציאות! את חייבת לבוא ולהבין מקרוב, מה הוא המקום הזה!'

הרבי סיפר כי "התצפיתנית פרצה בבכי נסער לאחר ששמעה על קדושת וסגולת רשב"י ועל המקום המסוגל להתקרבות ישראל להשי"ת ושפע האהבה והישועות הנשפעים במקום כבר קרוב לאלפיים שנים", סיים הרבי את הסיפור המדהים והוא בדק את זה מכלי ראשון.

כידוע הנחירה ההמונית למירון אינה פוסקת לרגע, גם בכל משך ימי המלחמה בצפון, מגיעים מאות ואלפים להתפלל ולהשתטח על ציון הרשב"י, כמו גם בשבתות ומועדים המקום הומה במאות משפחות שמגיעות להסתופף אצל רשב"י, וזוכים לראות ניסים גלויים בזכות אדונינו בר יוחאי. [ג, נ, ח]

אמרי חז"ל כתוב בבעל שם טוב על התורה פרשת קדושים אות כא. ואהבת לרעך כמוך וגו'. פירוש הפסוק ואהבת לרעך, שכמו שאתה תתנהג עם רעך באהבה ואחדות, כמוך אני ה', שאני ה' אהיה כמוך, והוא בסוד ה' צלך (תהלים קכ"א, ה'יז) שנתבאר בדברי מרן אלוקי הבעש"ט, שכמו שאדם מתנהג למטה עם חבריו ורעו, באהבה ובמדות טובות, וכך יתנהג עמו מלך עליון, וכמו הצל, שכל תנועה שאדם עושה כך עושה הצל כנגדו, כן הוא יתברך עם האדם, וזהו ואהבת לרעך, כי כמוך אני ה', להתנהג גם עמך באהבה וכל טוב: (אוצר החיים פרשת קדושים דף קע"ב ע"ד)

שם אות יח. הוכח תוכיח את עמיתך וגו'. פירוש, כשתוכיח את האדם אל תוכיח אותו לנוכח פן יתבייש, אלא תוכיח אדם אחר שהוא נקי מעבירה ההוא, ואז ירגיש אותו האדם שאתה רוצה להוכיח שהוא בעל העבירה בעצם, נמצא שאינו מתבייש בתוכחתך, ופירוש הפסוק הוא כן, הוכח, רצה לומר כשאתה רוצה להוכיח אדם מן העבירה תעשה כך, תוכיח את עמיתך, בתורה ובמעשים טובים כמותך, והאדם ההוא הצריך לתוכחה ירגיש במעשיו, ובוזה לא תשא עליו חטא רצה לומר שלא יתבייש בעל העבירה בתוכחה זו: (ליקוטים מקרים דף י"ח ע"ב)

העלון מוקדש להצלחת יחותנו ושילת
חדד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד
מאד ויזכם בקרוב ממש לפרי בטן ויתקיים
בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלותך וכן
הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר
פריו יתן בעתו וכל אשר יעשה יצליח ויזכו
לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה